

י"ח סיון ה'תשע"ט 21.6.19

מגזין מס' 532

ערב שבת פרשת שלח

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

החייך כסנא

יוקר הזמן - 'כל רגע הוא נצח'

בעולם הזה, כרוכה הזדהותו של האדם תמיד במאמץ גופני ונפשי. כשם
ע"קשה" לו לאדם לעורר עצמו לשאוף למטרות חיוביות ולהתייגע על מימושן,
כך ממש "קשים" עליו ללא נשוא חיי בטלה ושיעמום חסרי כיוון.

ומכיון שבחיי האדם אין מצב של ריק ללא קושי, הרי לא נותרה בפניו אלא
הבחירה בין קושי 'בונה' לקושי 'הרסני'...

והחשבון הוא פשוט: אם בפרק זמן כלשהו בחרתי ב"סבל" הכרוך בקושי
'בונה', הרי אף שסבלתי - מכל מקום, בינתיים פעלתי משהו חיובי בעולם.
ובאם לאו, כיון שאין מצב ללא קושי, הרי (נוסף לזה שבזכותי זמן יקר, גם)
סבלתי לחינם קושי ללא תכלית...

פקיחת עיני האדם המשכיל לראות את העילוי או הירידה הנולדים מבחירתו,
נוסכת בו כוחות להתיר את כבלי הרמייה העצמית (שבמשיכת הלב הטבעית
ל"צעצועים"...) לטובת יציאתו לחירות.

לוח שיטורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com.

הכניסה לישוב חמד בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, בכניסה למושב נוסעים ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית – לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר. התכנסות כיבוד ושתיה קלה מ-20:45. לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144.

החידוש שבגאולה

תכלית אישית

לכל דבר בעולם נקבעה תכלית מיוחדת. גם לעם ישראל ולעמי העולם תפקידים נבדלים זה מזה. תפקידם של היהודים להיות "ממלכת כהנים וגוי קדוש" (שמות יט, ו), ותפקידם של הגויים להבטיח את יישובו התקין של העולם, "לשבת יצרה" – ליישב את העולם ולעשותו עולם שטוב לחיות בו, עולם של אמונה בבורא עולם, עולם של צדק ויושר.

התורה והמצוות ניתנו לעם ישראל בלבד, ורק יהודים חייבים לקיים את תרי"ג מצוות התורה. חובתם של הגויים מתמצית בשבע מצוות בני נח. אלה המצוות שהן אבני יסוד לחברה אנושית מאמינה ומתוקנת, ואנחנו צוינו מפי ה' בהר סיני למסור את שבע המצוות הללו לכל בני האנוש.

הניצוצות ייגאלו

אולם יש הבדל מהותי בין הימים האלה לימי הגאולה. בזמן הזה, אף שלגויים שמור תפקיד מיוחד, בכל זאת ניתנה להם אפשרות להתעלות ולזכות בתפקיד המיוחד שניתן ליהודים, על ידי התגיירות. אמנם היהדות איננה שואפת לעשות את כל בני האדם ליהודים. נהפוך הוא, גוי שבא להתגייר אנו מצווים לדחותו בראשונה. זאת משום שאין לנו שום ענין להפוך גויים ליהודים. אולם מי שרוצה מאוד ומתעקש להיות יהודי – אנו מצווים לקבלו כאחד מאיתנו והוא נעשה יהודי לכל דבר.

אפשרות זו קיימת רק בזמן הזה. בזמן הגאולה לא יהיה אפשר להתגייר. הגמרא (יבמות כד, ב) אומרת: "אין מקבלין גרים לימות המשיח". גם בימי דוד ושלמה, שבהם היה מעמד העם היהודי רם ונישא, לא קיבלו

גרים. הטעם הפשוט לכך, שבתקופות כאלה אין ביטחון שהרצון להתגייר אכן נובע מתשוקה להצטרף לעם ה', ולא מפחד היהודים או משאיפה ליהנות מהמעמד המכובד של עם ישראל. לכן בזמן הגאולה, שבו יתגלה לעין כול המעמד המיוחד והנעלה של עם ישראל, ודאי שכל הגויים ירצו להיות יהודים וליהנות מהשפע הרוחני והגשמי הרב שיינתן לעם היהודי, ואין הדבר מעיד על הזדהות אמיתית עם ייעודו הרוחני של עם ישראל.

בתורת החסידות מבואר טעם פנימי ועמוק יותר לדחיית הגרים בימות המשיח. כל ענין הגרים הוא בירור וגאולת ניצוצות קדושים שנפלו בין אומות העולם, אך בזמן הגאולה יושלמו כל הבירורים וממילא לא יהיה מקום לגיורי גויים.

תיקון שלא היה מעולם

תפקידם של הגויים בימות המשיח יתבטא במתן סיוע לעם ישראל למלא את ייעודו, כפי שנאמר: "ועמדו זרים ורעו צאנכם, ובני ניכר – איכריכם וכורמיכם". ומה נעשה אנחנו? ממשיך הנביא: "ואתם – כהני ה' תיקראו, משרתי אלוקינו ייאמר לכם". אומות העולם יראו זכות גדולה בהושטת סיוע לעם ישראל, כדי שיוכל למלא את תפקידו. כאשר העולם כולו יגיע לתיקונו יתוקנו גם היחסים בין ישראל לעמים ויעמדו במתכונתם הנכונה כפי כוונת הבריאה.

תיקון זה של העולם יהיה בסוף תהליך הגאולה (על פי הסדר של הרמב"ם), לאחר בניין בית המקדש השלישי וקיבוץ כל נידחי ישראל. אז יגיע השלב שבו יתקן המשיח את העולם כולו ויביאו לשלימותו. ומבחינה מסויימת, עיקר חידושו ושלימותו של המשיח

המקורות הדנים בסוגיות אלה, כדי שנדע לקרוא נכון את האירועים המתרחשים סביבנו ולהיות מוכנים. גאולת מצרים באה כאשר עם ישראל זעק אל ה' וביקש להיגאל. גם אנו צריכים לפנות לקב"ה בתפילה ובבקשה שימהר לשלוח לנו את משיח צדקנו ולהביא את הגאולה, כי חבל על כל יום שהגאולה מתמהמהת. מי יודע, אולי חסרה רק פעולה טובה אחת שלך, כדי שתבוא הגאולה? עלינו להוסיף במעשים טובים – בין אדם לחברו ובין אדם למקום – מתוך כוונה מיוחדת להחיש את הגאולה. כל מעשה טוב, כל עזרה לזולת, כל פרוטה שתורמים למטרות צדקה, כל הוספה בלימוד תורה ובקיום מצוות וכדומה – מקרבים את הגאולה.

(מעובד מתוך אתר צעירי אגודת חב"ד chabad.org.il)

– בתיקון העולם דוקא. שכן שלימותו של עם ישראל וקיום התורה מתוך מנוחה כבר היו במידה מרובה בימי שלמה ובימי חזקיה, אך תיקון אומות העולם לא היה מעולם. זה כחו הגדול של משיח צדקנו, "אשר עומד לנס עמים, אליו גויים ידרושו והיתה מנוחתו כבוד".

ציפייה דרוכה

עצם הציפייה לבוא הגאולה – מזרזת אותה. אם המשיח מתמהמה – אנו מגבירים את ציפייתנו לבואו. אנו יודעים ומאמינים שהגאולה קרובה קרובה, ועלינו להתמלא ציפייה ותקווה.

עלינו ללמוד ולהכיר את הנושאים של ביאת המשיח והגאולה. עכשיו, לקראת הגאולה, עלינו ללמוד את

הסר דאגה מלבך!

"על שני דברים אסור לדאוג: על מה שאפשר לתקן – כי יש לתקן במקום לדאוג; ועל מה שאי אפשר לתקן – כי מה תועיל הדאגה"

(רבי מיכל מזלוצ'וב)

הסיפור השבועי

אמונה משתלמת

בסופו של דבר, לאחר ויכוחים ולבטים, קיבלה האשה את עמדת בעלה, והשניים החליטו למסור את כל כספם לידי הרבי. הסוחר, שהיה עד לכל זאת בעומדו מן הצד, לא ידע את נפשו מרוב תסכול. לרגע חשב לגשת אליהם ולהעמידם על טעותם; להתריע לפניהם שהם עומדים לאבד את כל כספם, אך הוא בלם את עצמו ונמנע מלהתערב בעניינם.

בשעת לילה מאוחרת החל הקהל הרב להתפזר. הסוחר, שעמד מהורהר ליד חלון חדרו, הבחין פתאום בשתי דמויות שיצאו אל חצר המלון. בנקל זיהה את הרבי ואת משמשו, והחליט להטות אוזן לדבריהם.

למרבה הפתעתו גילה שהטיול במתחם הוא לא פחות מסיור יזמות: הרבי הצביע על אזורים שונים בשטח רחב הידיים, והקצה לכל אחד ואחד מהם ייעוד: "כאן אפשר לבנות בית בן שתי קומות עם חדרים רבים. שם הקרקע מתאימה לאורוות סוסים", ועוד.

הסיבוב בחצר ארך זמן רב, ובמהלכו דיבר הרבי כמשקיע שבאמתחתו הון רב. לאחר מכן שבו השניים למלון, וכעבור זמן קצר עלו על העגלה וחזרו לטולנה.

הסוחר נותר בחדרו תמה ומסויג על הליכותיו של הרבי ומעשיו המוזרים. אם עד עתה התייחס לחסידים ולרבותיהם באדישות מסוימת, הרי עתה נהפך למבקר חריף.

שנים רבות חלפו. יום אחד נזדמן הסוחר לאותו אזור, ושוב ביקש להתארח באותו מלון, אלא שלא הצליח למצוא אותו. הוא ניסה לאמץ את זיכרונו, מתוך מחשבה שטעה בדרכו, אך הגיע למסקנה שהוא עומד בכתובת הנכונה. ועדיין, בית המלון המוכר לו אינו קיים. במקומו עמד שם מבנה דו קומתי רחב וחדש, וסביבו עוד מבנים.

אורחים רבים מילאו את חצר בית המלון הקטן בעיירה. באוויר היתה שרויה רוח של דריכות והתרגשות. בעל המלון נע בנמרצות בין החדרים, מתאמץ לעמוד בעומס הרב שפקד את אכסנייתו הקטנה. לא בכל יום בא האדמו"ר המפורסם, רבי דוד מטולנה, להתארח במעונו.

ופתאום התחוויר לבעל המלון כי אין חדר פנוי מכובד דיו בעבור הרבי. החדר שחשב להעמיד לרשות הרבי ניתן לסוחר יהודי. באין ברירה נקש על הדלת וביקש מהסוחר לפנות את החדר בעבור הרבי ולעבור לחדר אחר.

הסוחר הסכים בחפץ לב. בלבו שמח על ההזדמנות להכיר מקרוב את הצדיק הנודע. מימיו לא היה קשור עם חסידים, והיתה בו סקרנות להתוודע לאורחותיהם. הוא העביר את חפציו לחדר שניתן לו, ועמד בחוץ, מתבונן בהמוני היהודים שנהרו אל האכסניה, בציפייה לראות את הרבי ולהתברך מפיו.

רבי דוד בא למקום ובעל המלון ליווה אותו אל חדרו והסתגר עמו לכמה דקות. לאחר מכן יצא והלך לשוחח עם רעייתו, שישבה במשרד המלון. הסוחר, שעמד בקרבת מקום, היה עד לוויכוח שניטש בין בני הזוג.

התברר כי כאשר בעל המלון ביקש את ברכת הצדיק דרש ממנו רבי דוד לתת לו סכום עצום לצורכי צדקה. הסכום שדרש הרבי עמד על מאתיים רובלים – לא פחות! האשה טענה: "הלוא אלה כל חסכונותינו, ששמרנו לעת סגריר!". ואילו הבעל אמר: "אם הרבי מבקש זאת מאיתנו, עלינו לתת לו את הכסף בשמחה".

תמיהה מהולה בכעס החלה לפעפע בלב הסוחר ככל שהוסיף להקשיב לוויכוח שבין בעל המלון לאשתו. תחושה קשה של אי צדק מילאה אותו. הייתכן?! חשב, בזעם גואה, הלוא זה עושק ממש!

הביט בו הצדיק בעיניו הטובות, והשיב: "ראה, ברשותו של היהודי הזה היו מאתיים רובלים. מפעם לפעם היה אומר לרעייתו: 'מה נעשה אם יגרשו אותנו מכאן? נאבד את מקור פרנסתנו!'. אלא שמיד היה מתנחם ואומר: 'לפחות יש ברשותנו מאתיים רובלים. בעזרתם נשיג מקור מחיה אחר'.

"בכל פעם שהתעוררה בלבם דאגה כלכלית, היו השניים משקיטים את פחדיהם בעזרת מאתיים הרובלים האלה. עד מהרה נעשו מאתיים הרובלים הללו משענת ביטחונם. במקום להשליך את יהבם על הקב"ה, בטחו בכסף. "הייתי חייב", המשיך הרבי, "לבטל את העבודה זרה" הזאת כדי שאוכל לברכם ולגרום שהמזל יאיר להם פנים. או אז, כאשר הצליחו להיפטר מהתלות המוחלטת בכסף, זכו לברכת ה' ולעושר הגדול שציפה להם".

(על פי סיפורו של ר' חיים עוזר מרינובסקי, בקובץ 'נצח דוד')

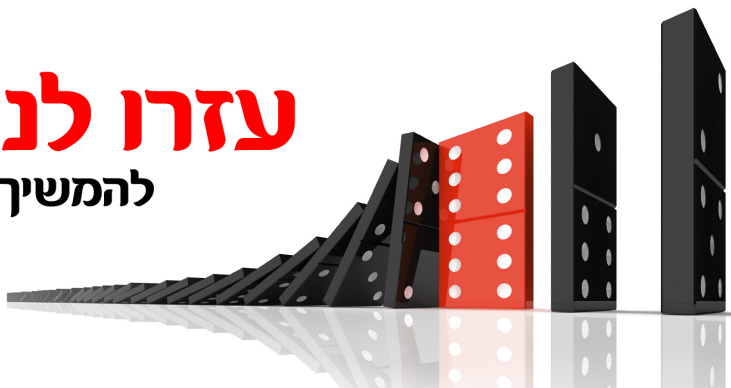
(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

פתאום הבזיק זיכרון במוחו: הטיול הלילי של הרבי מטולנה בחצר המלון. לשונו נעתקה מתדהמה: הבנייה החדשה תואמת להפליא את תכניתו של הרבי. הנה, כאן אורות סוסים, ושם המבנה ההוא. כל מה שאמר הרבי לגבאי – התממש. וכמובן המלון עצמו נבנה מחדש, גדול ומפואר פי כמה וכמה.

נרעש ומשתומם שאל הסוחר אצל בני המקום על דבר השינוי הגדול, והללו סיפרו לו כי בעלי המלון התעשרו מאוד ובנו על אדמתם ממלכה שלימה. חרטה מילאה את לבו של הסוחר. "ברכת הרבי התקיימה, והכסף שדרש מבעלי המלון הוחזר להם בכפל כפליים", הרהר.

הוא החליט לשים את פעמיו לטולנה, ולשאול את הרבי למה דרש סכום גדול כל כך תמורת ברכתו, שהרי אם בכחו לחולל מופת שכזה – לשם מה נזקק לכסף.

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

"זאת התורה אדם" (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת שלח

שילוח המרגלים

משה רבנו ממנה את שניים עשר נשיאי השבטים לצאת לתור את ארץ כנען טרם כיבושה על ידי בני ישראל. הוא מצוה עליהם לבחון את איכותה וטיבה של הארץ המובטחת ואת חוזקם של העמים היושבים בה.

המרגלים מוציאים דיבת הארץ רעה

המרגלים תרים את הארץ במשך ארבעים יום, וחוזרים כשבידיהם פירות ענק המעידים על טיב הארץ. הם מספרים אמנם כי הארץ "זבת חלב ודבש", אך בפיהם גם דברים קשים על עוצמת העמים היושבים בארץ באמרם כי הארץ 'אוכלת יושביה'. מסקנת המרגלים (מלבד כלב ויהושע) היא: "לא נוכל לעלות אל העם, כי חזק הוא ממנו". כלב בן יפונה הוא היחיד מבין המרגלים המכריז בקול צלול כי בכח בני ישראל לנצח את יושבי הארץ ולכבשה. גם יהושע מצטרף אליו, אך המרגלים והמון העם אוטמים אזניהם משמוע.

בכי של חינוך ועונשו

העם מקבל את דברי המרגלים, ופורץ בסערת בכי של אכזבה ומרי. יהושע וכלב (בגיבוים של משה ואהרן) מנסים לשכנע את העם כי הארץ טובה וכי על ישראל לבטוח בה, אך המתלוננים בזעמם כמעט קמים עליהם לרוגמם באבנים. אלא שלפתע מופיע עמוד הענן באוהל מועד, והקב"ה משמיע באוזני משה דברים קשים אודות קטנות אמונת העם, ומציע להמיתם בדבר ולהוציא

תחתם ממשה עם חדש גדול ועצום. משה מתנגד נחרצות ופותח בתחנונים לפני ה' ומבקשו כי ייסלח לעם ישראל. בין דבריו הוא טוען כלפי שמים "ואמרו הגויים... מבלי יכולת ה' להביא את העם הזה אל הארץ אשר נשבע להם, וישחטם במדבר". ה' מתרצה לתפילת משה באומרו "סלחתי כדברך", אך נשבע אשר גזירה היא מלפניו כי ימותו במדבר כל בני דור המרגלים (כל הגברים שבשעת 'בכיית החינם' כבר מלאו להם עשרים שנה). רק בניהם, אנשי הדור הבא, יזכו להכנס לארץ המובטחת, וגם זאת רק לאחר ארבעים שנות הנדודים שעוד נכוננו להם במדבר - שנת נדודים כנגד כל יום מארבעים ימי ריגול הארץ. באותה שעה נענשים המרגלים, פרט ליהושע בן נון וכלב בן יפונה, ומתים מיד במגיפה קשה.

חטא המעפילים לעלות אל ראש ההר

בני ישראל בוכים ומתאבלים על הגזירה. אך עד מהירה מתכחשים חלק מן העם לגזירה האמורה ביוצאם מיד בכיוון הארץ לכבשה, בניגוד להוראת משה שמזהירם לבל ימרו את פי ה'. בעוד הם מתעקשים להמשיך ולהתקדם לבדם, יוצאים כנגדם העמלקי והכנעני יושבי המקום ומכים בהם עד חורמה.

מצוות הארץ

על פי ציווי ה' מלמד משה את בני ישראל מצוות שיתחייבו בהן מיד עם כניסתם לארץ המובטחת:

שגגת הסנהדרין והיחיד – וכפרתם

באם טעו גדולי ישראל והורו לעם בשגגה על האסור כי מותר הוא, יהיה עליהם להקריב פר אחד לעולה ושעיר עיזים לחטאת לכפרת שגגתם ושגגת העם. השוגג בעבודת כוכבים יחוייב לכפר על שגגתו בהבאת קרבן עיזה בת שנתה. המזיד או המגדף (כלפי שמים) – חייב מיתה.

דין המקושש בשבת

בני ישראל מוצאים את 'אחד העם' מקושש עצים ביום השבת בניגוד לציווי התורה. אלא מכיון שעדיין לא פורש דינו של העובר על איסור זה, הרי שלפי שעה נעצר האיש במשמר עד אשר יפורש דינו. הקב"ה מצוה להמיתו בסקילה על ידי כל העדה מחוץ למחנה.

מצות ציצית – תזכורת לקיום מצוות ה'

ה' מצוה להטיל פתילים שזורים, הנקראים ציצית, בכל בגד שיש בו ארבע כנפות. בין פתילי הציצית פתיל אחד צבוע תכלת. הציצית תהיה לבני ישראל כמגן מפני העבירות בהזכירה להם תמיד אודות קיום מצוות ה', וקדושים יהיו בזה לה' המוציאם מארץ מצרים.

שיעורי המנחות והנסכים לכל קרבן וקרבן

כשיביאו למקדש קרבן מכל סוג – עולה או זבח, נדר או נדבה, מן הבקר או מן הצאן – יהיה עליהם להביא גם מנחות ונסכים בשיעור קבוע [התורה נוקטת במידות הנוהגות באותם ימים: מידת עשרון לחומרים יבשים (גרגרים, קמח, סולת וכדומה) ומידת הין לנוזלים].

לקרבן מן הכבשים: עשרון אחד סולת מעורב ברבע הין שמן למנחה. רבע הין יין לניסוך.

לקרבן איל: שני עשרונים סולת מעורבים בשליש הין שמן למנחה. שליש הין יין לניסוך.

לקרבן מן הבקר: שלושה עשרונים סולת מעורבים בחצי הין שמן למנחה. חצי הין יין לניסוך.

כאשר סוג הקרבן יחייב הבאת מספר בעלי חיים, שני כבשים, שבעה פרים וכד', יהיה על המביא להכפיל בהתאם גם את המנחות והנסכים. כמו כן, מורה התורה כי יש להשוות בין הגרים לבין העם בענין הבאת הקרבנות.

תרומת הפרשת חלה

כמו כן יהיה עליהם להפריש תרומה לה' הנקראת 'חלה' מכל ראשית עיסת בצק.

לא לנתק את הציצית מהטלית

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

"וראיתם אותו וזכרתם את כל מצוות ה'" (במדבר טו, לט)

במדרש מסופר שמשם רבנו שאל את הקב"ה, מה התועלת בנתינת התורה והמצוות, בשעה שבני ישראל חיים בעולם הזה, הגשמי והחומרי, ועלולים לשכוח הכול. ענה לו הקב"ה: אתן להם את מצוות ציצית, והיא תזכיר להם את כל המצוות.

ואכן, 'ציצית' בגימטריה שש מאות, וכשנוסיף לזה את שמונת החוטים ואת חמשת הקשרים נקבל בסך הכול שש מאות ושלוש עשרה – כמניין תרי"ג המצוות. זהו שנאמר "וראיתם אותו (את הציצית) וזכרתם את כל מצוות ה'".

קשר עם האין סוף

כאן מתעוררת שאלה: אם הזיכרון על תרי"ג המצוות הוא על ידי הציצית, לשם מה לנו הטלית? לכאורה יכולנו לקחת את הציציות בלבד, ובאמצעותן לזכור את כל המצוות. אולם התורה מצוה לקשור את הציצית בטלית דוקא, ואם לא נעשה כן – אין כאן מצוה כלל ואין הציצית מזכירה מאומה.

אלא כל עניין הזיכרון שבציצית יכול להיות רק כאשר הציצית קשורה בטלית ונובעת ממנה, ואם היא מנותקת מהטלית, אין כאן ולא כלום. הטלית מקיפה את האדם, והיא מסמלת את האור האלוקי האין סופי שאינו יכול להתפס בכליו של האדם המוגבל, אלא נשאר תמיד מעליו, למעלה מתפיסתו.

למעלה מגדרי הבריא

קובעת התורה, שהציצית, המסמלת את התורה ומצוותיה, חייבת להיות קשורה בטלית, המסמלת את האלוקות שלמעלה מהשכל. על האדם לדעת ולהכיר

שהתורה ומצוותיה מקורן בקב"ה שלמעלה מהשגת אנוש. רק מתוך גישה זו מזכירה הציצית את תרי"ג המצוות ושומרת על האדם לבל ישקע בחומריות העולם הזה. לכן נאמר בסיום פרשת ציצית "אני ה' אלוקיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים". בכך בא לידי ביטוי הקשר של יהודי עם הקב"ה שלמעלה מהשכל ולמעלה ממגבלות העולם הזה הגשמי. מצד גדרי העולם לא היה בני ישראל יכולים לצאת ממצרים, אולם מכיון שהם קשורים עם הקב"ה שלמעלה ממגבלות העולם – יצאו משם ביד רמה וברכוש גדול.

סוד ההצלחה

מכאן מקבל יהודי כח שלא להתרשם מאווירת העולם החומרית שהוא חי בה. התורה תובעת ממנו לנהוג שלא כמקובל: לשמור שבת ויום טוב, ואף להוסיף מהחול על הקודש. להתפלל בבוקר ואף ללמוד שיעור תורה אחרי התפילה. באמצע היום הוא נדרש להפסיק הכול ולהתפלל מנחה, ובערב שוב להתפלל ערבית. כמו כן הוא מצווה לנהל את עסקיו ביושר, ולהיזהר מגנבה, גזלה, הונאה והשגת גבול.

כל זה מנוגד לאווירה השולטת בעולם העסקים התחרותי. ולכאורה, איך יוכל יהודי להצליח בעסקיו כשהוא כפוף למגבלות האלה, בשעה שיש לו מתחרים לא יהודים? מזכירה מצוות ציצית שיהודי קשור בקב"ה שלמעלה מהטבע וממגבלות העולם, וכשיהודי מתנהג על פי רצון ה', מוציא אותו הקב"ה מ'מצרים', ממגבלות העולם, ונותן לו שפע ברכה והצלחה בבני, חיי ומזוני.

(מתוך הספר "שולחן שבת")

על פי' ליקוטי שיחות' כרך ב')

הקב"ה אוהב את הקטנים

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

רוב זמננו לעיסוקים חומריים, ואף הזמן המועט שייוותר ללימוד התורה, יהיה שלא לשמה ויתפורר. מוטב להישאר במדבר, שבו ניתן ללמוד תורה כל היום, ללא כל מגע עם גשמיות העולם!

על כך ענה הקב"ה: "וטפכם אשר אמרתם לבז יהיה... והם יירשוה". אמנם דור המדבר הוא דור דעה, השקוע ברוחניות בלבד, אך לארץ ייכנסו דוקא ה'טף' בדעת, בני הדור הצעיר, שיתעסקו בענינים גשמיים ויאלצו לכפות את עצמם לקיים תורה ומצוות.

בזאת חפץ ה': בעבודת ה' מתוך קשיים והתמודדויות. היא יקרה לו יותר מעבודתם הרוחנית של בני דור המדבר.

לא הרמה קובעת

נוסף על הפירוש הרוחני, יש בזה, כמובן, הפירוש הפשוט, שטף הם הילדים. ועל פי האמור לעיל מובן, שיש מעלה יתרה דוקא בלימודם של הילדים. אף שרמת לימודם נמוכה יותר, בכל זאת חביב לימודם של הילדים בעיני הקב"ה מתורתם של המבוגרים.

כך מצאנו במדרש על הפסוק "ודגלו עלי אהבה", שיש לקרוא זאת: "ודילוגו עלי אהבה" – זה התינוק שמדלג וקופץ על גבי האזכרה (שמות הקודש). כי מאחר שדילוגם בא מתוך אהבה לקב"ה ולתורתו, הרי זה מעורר את אהבת הקב"ה אליהם.

בזכות הילדים ניתנה התורה לכל עם ישראל, וההלכה קובעת: "אין מבטלין תינוקות של בית רבן אפילו לבניין בית המקדש", כי לימודם גורם נחת רוח למעלה יותר מבניית בית המקדש! לימוד התורה של הקטנים מבטל את מזימות האויבים ומעורר רחמים על כל עם ישראל.

"וטפכם אשר אמרתם לבז יהיה' והביאתי אתם' וידעו את הארץ אשר מאסתם בה" (במדבר יד, לא)

העונש של הקב"ה על חטא המרגלים היה בבחינת "מידה כנגד מידה". הם הפחידו את בני ישראל עד שהללו צעקו על משה: "נשינו וטפנו יהיו לבז", והעונש היה שהם עצמם לא זכו להיכנס לארץ, ואילו "טפכם אשר אמרתם לבז יהיה... הם יירשוה" – דוקא ה'טף', הילדים, הם יירשו את הארץ.

הדגש הרב על ה'טף', הן בטענות העם והן בתשובת הקב"ה, ודאי שהוא נושא בו משמעות רחבה יותר. יש קשר מיוחד בין ה'טף' לבין ירושת הארץ וביניהם לבין התפקיד שמוטל על עם ישראל בארץ ישראל.

מפורר יותר

חז"ל אומרים על תינוק שהוא "מפרר יותר ממה שאוכל". כלומר, התינוק מנצל רק חלק קטן מהמזון הניתן לו, שכן הרוב מתפורר ונופל על הארץ. על פי הגדרה זו נוכל להבין את ייחודו של ה'טף'.

תינוק, במשמעות הרוחנית, רומז לאלה שהם קטנים בדעת. מזון, ברוחניות, רומז לתורה ולמצוות, שמזינות את נפש האדם. וכאן יש הענין שהתינוק מפרר יותר ממה שהוא אוכל: אצל הגדולים בדעת מושקעים רוב הכוחות בתורה ובמצוות, ואילו ה'טף' בדעת מבזבזים את כוחותיהם לדברים אחרים, וגם קיום המצוות שלהם מלא פניות צדדיות. מזונם הרוחני, התורה והמצוות, מתבזבז יותר משהוא נקלט בפנימיותם.

יתרון הקשיים

זו היתה טענת המרגלים: לשם מה להיכנס לארץ? הלא בכניסתנו שמה נהיה כמו 'טף' (בדעת); ניאלץ לבזבז את

חסידות על הפרשה שלח

השליחות להאיר את ה'חוץ' פרשת שלח

ההוראה משם פרשתנו:

"שלח" הוא מלשון שליחות. כלומר, שולחים את האדם מד' אמותיו אל מקום שחוץ ממנו, חוץ מד' אמותיו הרוחניות, כדי לעשות שם 'ארץ ישראל', כפתגמו הידוע של הרבי ה'צמח צדק': "עשה כאן (בחוץ לארץ) ארץ ישראל". הווי אומר: יש לצאת ל'מקום רחוק' מיהדות ומהתורה, ולהביא לשם נר מצוה ותורה אור.

(מהתוועדות שבת קודש פרשת שלח ה'תשמ"ו)

מעלת עבודת התחתון בכוחות עצמו ויהס כלב את העם (יג,ל)

דוקא כלב, ולא יהושע, הצליח להשתיק את כל העם, כולל את המרגלים.

טעם הדבר: כלב ניצל מעצת המרגלים על ידי תפילתו שלו, היינו בדרך "העלאה מלמטה למעלה", ואילו יהושע ניצל על ידי תפילת משה, בדרך "המשכה מלמעלה למטה". משום כך דוקא כלב פעל את ההתבטלות וההתעלות של המטה ביותר (המרגלים),

שכן דוקא על ידי 'העלאה' אפשר לחדור גם אל המטה מטה ביותר.

(ליקוטי שיחות, כרך ח, עמ' 90)

תכלית הכוונה – זיכור הארציות טובה הארץ מאוד מאוד. אם חפץ בנו ה' והביא אותנו אל הארץ הזאת (יד,ז-ח)

המרגלים לא רצו לעזוב את המדבר משום ששם היו משוחררים מטרדות העולם והיו יכולים להתמסר ללימוד התורה, ואילו בארץ ישראל יצטרכו לעסוק בחרישה וזריעה. גישתם היתה כגישתם של רשב"י ובנו בצאתם מהמערה בפעם הראשונה (ברכות, לה): "אפשר אדם חורש כו', וזורע כו', תורה מה תהא עליה?". על כך ענו יהושע וכלב:

"טובה הארץ מאד מאד" – דוקא על ידי הכניסה לארץ וההתעסקות בעבודת הבירורים בקיום מצוות מעשיות, זוכים לגילוי אור נעלה, באופן של פעמיים "מאד".

"אם חפץ בנו ה'" – כך הוא חפצו ורצונו של הקב"ה, שבני ישראל ייכנסו לארץ ישראל, ויש לקיים ציווי זה בקבלת עול פשוטה, בלי שום טענה ומענה.

(מהתוועדות שבת קודש פרשת שלח תשמ"ו)

מיליוני צפיות – באתר ביוטיוב
ובפייסבוק. בקרו אותנו:

www.tanyaor.com

סדר התנ"ך

עזרה ראשונה לנפוש

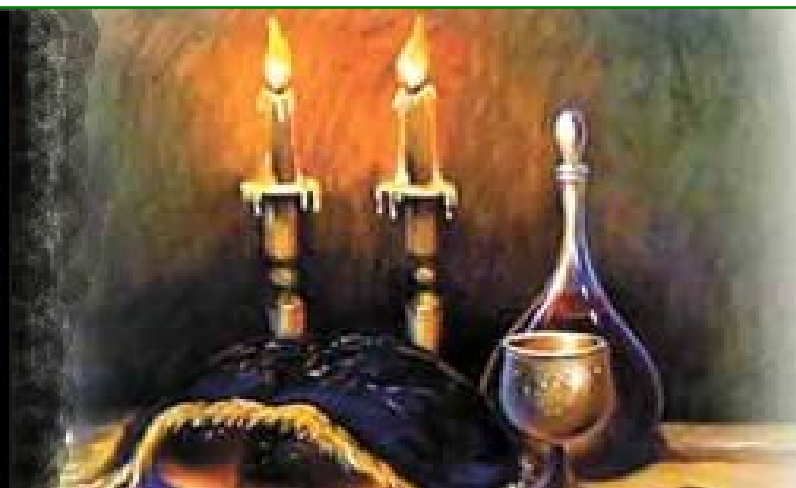
שבת שלום!!!

כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
ליקוט, רעיונות ועימוד: חי דמארי
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	כניסת השבת	עיר (שעון קיץ)
20:30	19:12	י-ם
20:33	19:28	ת"א
20:35	19:21	חיפה
20:31	19:28	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון